

Sygn. akt: I C 1223/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	Mirosław Noga

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

1. Pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia Wydziału VIII Grodzkiego z dnia 21.09.2004r. w sprawie sygn. akt VIII Nc 15541/04, któremu postanowieniem z dnia 21.02.2007r. nadano klauzulę wykonalności, a postanowieniem z dnia 28.08.2015r. w sprawie sygn. akt VIII Co 842/15 nadano klauzulę wykonalności na rzecz następcy prawnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w (...) Bank S.A. we W. – częściowo, a mianowicie w zakresie odsetek zasądzonych od należności głównej 3284,73zł należnych w okresie od 17.05.2005r. do 26.09.2013r.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza pozwanego na rzecz powódki kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania.
4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powódki kwotę 44,00 zł, a od pozwanego kwotę 86,00zł tytułem opłaty sądowej

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1223/16

UZASADNIENIE

Powódka **K. K.** wniosła o pozbawienie wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieście w dniu 21.09.2004 r., sygn. akt VIII Nc 15541/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności tego sądu z dnia 28.08.2015 r., wraz z kosztami procesu według norm przepisanych. Jako podstawę faktyczną żądania pozwu powódka wskazała fakt przedawnienia roszczenia, wywodząc, że wyklucza on możliwość prowadzenia egzekucji przeciwko powódce. Powódka podniosła także, że nakaz został wystawiony i doręczony na nazwisko K., podczas gdy ona nosi nazwisko K.. Zdaniem powódki zatem nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, gdzie błędnie zostało wskazane nazwisko dłużnika nie powoduje, że ta klauzula umożliwia prowadzenie egzekucji przeciwko dłużniczce. Wszystkie zaś czynności prowadzące

do nadania klauzuli wykonalności przedmiotowemu nakazowi zapłaty są bezwzględnie nieważne, bowiem w istocie nie dotyczyły powódki, lecz innej osoby.

Pozwany (...) **Bank S.A. z siedzibą we W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości wraz z kosztami procesu. Argumentując zaprezentowane stanowisko wskazał, że zarówno wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, jak i inne czynności dokonane przed sądem po powstaniu tytułu egzekucyjnego przerwały bieg przedawnienia, w związku z czym w realiach przedmiotowej sprawy zarzut przedawnienia roszczenia nie jest uzasadniony.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3.04.2003 r. powódka zawarła z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...). W umowie kredytobiorcę błędnie oznaczono jako (...), jednak nr PESEL i czytelny podpis kredytobiorcy na umowie identyfikuje powódkę K. K.. Powódka zobowiązała się spłacać kredyt w comiesięcznych ratach. Wobec nie wywiązania się z postanowień umowy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście skierowany został pozew o zapłatę.

(dowód: z akt sprawy VIII 15541/04- pozew o zapłatę- k. 1, odpis umowy o kredyt- k. 2-3)

Nakazem zapłaty z dnia 21.09.2004 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Grodzki w sprawie VIII Nc 15541/04 zasądził od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 3.284,73 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 2.597,52 zł w wysokości 28% w stosunku rocznym od dnia 8.07.2004 r. do dnia zapłaty, oraz odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 687,21 zł od dnia 10.09.2004 r. do dnia zapłaty, wraz z kwotą 65,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Przedmiotowy nakaz zapłaty został wystawiony na nazwisko (...), został doręczony w dniu 2.05.2005 r., zaś jego otrzymanie potwierdziła K. K.. Powódka nie wniosła sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty, w związku z czym nakaz zapłaty z dniem 16.05.2005 r. uprawomocnił się. Nie kwestionowała również błędnie wpisanego w nakazie zapłaty nazwiska (...).

(dowód: z akt sprawy VIII Nc 15541/04- nakaz zapłaty- k. 10, potwierdzenie odbioru nakazu zapłaty przez K. K.- k. 11)

Postanowieniem z dnia 21.02.2007 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Grodzki w sprawie VIII Nc 15541/04 nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 10.06.2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Cywilny sprostował w przedmiotowym nakazie zapłaty oczywistą omyłkę pisarską i w miejsce nazwiska pozwanej wpisał (...) zamiast (...).

Postanowieniem z dnia 28.08.2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Cywilny w sprawie VIII Co 842/15 nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu nakazowi zapłaty na rzecz następcy wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

(dowód: z akt egzekucji sądowej Km 1344/16- oryginał tytułu wykonawczego- k. 4)

W dniu 27.09.2016 r. wierzyciel (...) Bank S.A. z siedzibą we W. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z majątku K. K.- a to na podstawie w/w tytułu wykonawczego. W toku czynności egzekucyjnych dokonano zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużniczki celem egzekwowania należności.

(dowód: z akt egzekucji sądowej Km 1344/16- wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego- k. 1, zajęcie wynagrodzenia za pracę- k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie jedynie częściowo.

Stan faktyczny między stronami Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, akt sprawy VIII Nc 15541/04, akt Km 1344/16 oraz twierdzeń samej powódki. Wobec tego, że Sąd z urzędu nie powziął wątpliwości co do prawdziwości zgromadzonych dokumentów, a żadna ze stron ich nie kwestionowała, należało uznać je za podstawę ustaleń w sprawie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem było istnienie zobowiązania powódki z tytułu zawartej umowy kredytu na zakup towarów i usług. Powódka co do zasady nie kwestionowała zadłużenia wobec (...) Banku (...) S.A. w W., tj. ani samych okoliczności zawarcia umowy kredytu, ani także nie realizowania wynikających z umowy postanowień. Nie kwestionowane przez powódkę były również okoliczności dotyczące cesji wierzytelności na rzecz następcy prawnego w/w banku, tj. (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Nadto bezsporne w sprawie było to, że w oparciu o w/w prawomocny nakaz zapłaty zostało przeciwko powódce wszczęte postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku M. W.. Bez sporu było wreszcie to, że obecnie nadal toczy się postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce, mające na celu wyegzekwowanie należności objętych w/w tytułem wykonawczym. W trakcie egzekucji dokonano zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużniczki.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia zasadności podnoszonego przez powódkę zarzutu przedawnienia roszczenia. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie różniły się.

Zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. W nauce prawa podkreśla się, że celem powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie. Powództwo to, jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem. Komentatorzy wskazują także, że powództwo z art. 840 k.p.c. może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego, zatem może być wytoczone dopiero po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, niezależnie natomiast od tego, czy postępowanie egzekucyjne została już wszczęta. Istotna jest jedynie wymagalność zobowiązania objętego tytułem wykonawczym. Od chwili powstania wymagalności dłużnik może żądać pozbawienia (bądź ograniczenia) wykonalności tytułu wykonawczego tak długo, jak długo zachodzi możliwość wykonania tego tytułu.

Przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. zdarzenia obejmują swoim zakresem wszystkie te sytuacje, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązania. W tym kontekście przyjmuje się, że powołany przepis stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie), jak też takie, w odniesieniu do których wola wierzyciela i dłużnika nie mają znaczenia (do tych należą, m.in., przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada).

Zgodnie z dalszymi poglądami doktryny jedyną sytuacją, w której dłużnik nie może uzasadniać powództwa opozycyjnego zarzutem przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem, jest ta, gdy w toku postępowania rozpoznawczego, jako strona pozwana w sprawie, zarzutu przedawnienia nie podniósł (o ile już w tamtym czasie do niego doszło). Dłużnik może natomiast podnosić zarzut przedawnienia, które nastąpiło po wydaniu tytułu egzekucyjnego, to jest przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem, mającego niejako odrębny byt od chwili wydania orzeczenia będącego tytułem.

W realiach przedmiotowej sprawy, powódka powoływała okoliczność wskazującą na oparciu żądania o treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. przedawnienia roszczenia z uwagi na upływ czasu od chwili powstania tytułu egzekucyjnego w postaci

nakazu zapłaty, a zatem przedawnienia obejmującego drugi przypadek z omówionych w poprzednim akapicie. Z przedstawionego przezeń wyводу wynika, że przyjmuje ona bieg terminu przedawnienia od chwili uprawomocnienia się nakazu zapłaty, a także zakłada, że nie doszło do przerwy biegu rozpoczętego w tamtym czasie biegu terminu z uwagi na to, że klauzulę wykonalności nadano nakazowi zapłaty, w którym błędnie zostało wskazane nazwisko dłużnika.

Analizując zatem kwestię sporną Sąd miał na względzie treść art. 125 § 1 k.c., wedle którego roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez Sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Powołany przepis nie wskazuje początku biegu przewidzianego w nim terminu przedawnienia, porzeczając na wskazaniu kategorii roszczeń, których ono dotyczy. W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem jest bezsporne, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. jest uprawomocnienie się orzeczenia (a zatem nie chwila powstania samego tytułu egzekucyjnego, tj. wydania nakazu zapłaty, który przez pewien jeszcze czas pozostaje nieprawomocny).

W odniesieniu do zwalczanego w sprawie tytułu, stwierdzone nim roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu, który to termin rozpoczął swój bieg z dniem 16.05.2005 r., w którym nakaz się uprawomocnił (co wynika z tego, że został doręczony w dniu 2.05.2005 r., i nie został w ustawowym terminie zaskarżony).

W tym kontekście należy wskazać, że stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Istotą przerwania biegu przedawnienia zgodnie z przepisami art. 124 k.c. jest to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie przez cały czas jej trwania, zaś po przerwie biegnie na nowo. Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jakie istniało, gdy roszczenie stało się wymagalne. W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego, powszechnie przyjmuje się, że czynnością procesową powodującą przerwanie biegu terminu przedawnienia jest złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie II CK 276/04; Lex nr 284135; z dnia 16 stycznia 2004 r. w sprawie III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58), a także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd zauważył, że takie przerwy miały miejsce w odniesieniu do roszczenia wynikającego ze zwalczanego przez powódkę tytułu. Z dokumentów znajdujących się w załączonych aktach sprawy VIII Nc 15541/04 Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia oraz aktach egzekucyjnych Km 1344/16 Komornika Sądowego M. W. wynika, że w dniu 21.02.2007 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. W dniu 28.08.2015 r. w/w Sąd nadał nakazowi zapłaty klauzulę na rzecz następcy prawnego wierzyciela, tj. (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. Z kolei, w dniu 27.09.2016 r. wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji.

Podjęte przez wierzyciela czynności każdorazowo doprowadzały do przerwania biegu przedawnienia (w odniesieniu do tej części roszczenia, która nie była jeszcze przedawniona w chwili dokonywania czynności). Konkludując, w ocenie Sądu nie uległo z pewnością przedawnieniu stwierdzone tytułem wykonawczym roszczenie w zakresie zasądzonej w nim należności głównej.

Mając na uwadze żądanie powódki pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, Sąd zobowiązany był rozstrzygnąć, zarówno czy przedawniły się jakiegokolwiek roszczenia wynikające z tytułu (zarówno w zakresie wskazanej w nakazie należności głównej, jak też zasądzonych od niej należności ubocznych – odsetek) za spóźnienie w spełnieniu świadczenia. W tym kontekście Sąd miał na względzie treść art. 125 § 1 zdanie drugie k.c., w myśl

którego, jeżeli stwierdzone orzeczeniem sądu roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Przepis ten ustanawia odrębny (w porównaniu z ogólnym dziesięcioletnim), trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem w zakresie roszczeń obejmujących świadczenia okresowe należne w przyszłości. Termin ten ma więc zastosowanie tylko do roszczeń o przyszłe świadczenia okresowe, nie zaś do roszczeń o świadczenia okresowe, wymagalne w toku postępowania.

Odnosząc powyższe rozważania do tytułu, będącego przedmiotem powództwa należy stwierdzić, że w chwili złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji w sprawie Km 1344/16 (tj. w dniu 27.09.2016 r.), poza obejmującym roszczenie główne z odsetkami do dnia, w którym powstał tytuł, nie były przedawnione zasądzone dalsze odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia należne po dacie powstania tytułu, jednak za okres nie dłuższy, niż trzy lata, licząc wstecz od dnia złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Odsetki za pozostały okres (od dnia 17.05.2005 r. do dnia 26.09.2013 r.) uległy natomiast przedawnieniu wobec upływu trzyletniego terminu od chwili powstania wymagalności roszczeń odsetkowych. W tym zakresie tych odsetek tytuł wykonawczy należało pozbawić wykonalności.

Sąd stanął na stanowisku, że nie sposób uznać za zasadny zarzut wadliwego oznaczenia strony pozwanej w nakazie zapłaty. W sprawie wykazane zostało bowiem, że powódka jest tą samą osobą, której dotyczył tytuł. Tożsamość strony dowiodła sama powódka, potwierdzając odbiór kierowanego do niej nakazu zapłaty podpisem (...). Nadto na przedmiotowy nakaz zapłaty powódka w żaden sposób nie reagowała. Ani nie zakwestionowała samego roszczenia wynikającego z orzeczenia, ani nie ustosunkowała się do nieprawidłowego nazwiska wpisanego w nakazie zapłaty. O ile zatem w przedmiotowym nakazie zapłaty rzeczywiście doszło do opisanej oczywistej omyłki pisarskiej, która zresztą została później sprostowana, o tyle twierdzenia powódki jakoby reagowała na nieprawidłowo wpisane nazwisko w nakazie zapłaty pozostały gołosłowne. Ani w aktach przedmiotowej sprawy, ani w aktach sprawy VIII Nc 15541/04 daremnie szukać jakiegokolwiek informacji, która potwierdziłaby wiarygodność powódki w tym zakresie. Sąd wreszcie uznał, że okoliczność ta nie zaszła po powstaniu tytułu, ani nie spowodowała, że zobowiązanie wygasło lub nie mogło być egzekwowane. Dotyczyła jedynie formalnej strony tytułu i nie mogła być podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego. Konkludując, w ocenie Sądu tak prezentowane stanowisko powódki w realiach tej sprawy stanowi nadużycie prawa i nie korzysta z ochrony.

W tym stanie faktycznym i prawnym, w oparciu o powołane przepisy należało orzec jak w pkt I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia i obciążając pozwanego jedynie częścią kosztów poniesionych przez powódkę, przy uwzględnieniu wskazanej przez powódkę wartości przedmiotu sporu, która w znacznym zakresie odnosiła się do skapitalizowanych odsetek za opóźnienie narosłych w okresie dziesięciu lat od chwili wydania nakazu zapłaty, a które – jak wskazano wyżej – przedawniły się w dużej części. Sąd zauważył, że wierzyciel w długich okresach czasu nie podejmował działań w celu wyegzekwowania zasądzonych świadczeń, zaś we wniosku egzekucyjnym z 27.09.2016 r. zgłaszał żądanie ściągnięcia od dłużniczki wszelkich należności wynikających z nakazu, także tych przedawnionych w istocie. O powyższym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016 r., poz. 623) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od stron kwoty 44 zł i 86 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (opłaty sądowej od pozwu), również dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, o czym jak w pkt IV sentencji wyroku.